

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er til dels en genfremsættelse af lovforslag nr. L 87, folketingsåret 1997-98, 2. samling, jf. Folketingstidende 1997-98, 2. samling, Folketingets forhandlinger side 2079 og 2416, tillæg A side 2172-2174 og tillæg B side 359.

Den 1. juli 1997 ændredes bistandsloven således, at det ikke længere var kommunerne, men amtskommunerne, der yder støtte til høreapparater. Serviceloven, der trådte i stedet for bistandsloven den 1. juli 1998, viderefører denne ordning.

Hensigten med ændringen af reglerne pr. 1. juli 1997 var at nedbringe ventetiden på at få et høreapparat ved at åbne mulighed for, at også private hørklinikker kunne tilpasse og udlevere høreapparater.

Afgørelsen om tildeling af høreapparater træffes af sygehusenes audiologiske afdelinger. Ventetiden til undersøgelse på disse offentlige hørecentraler er stadig meget lang. Ifølge Sundhedsministeriets Ventetidsinformation, januar 1999, er ventetiden til den første undersøgelse nu i gennemsnit 9 måneder. I flere amtskommuner er der en ventetid til den første undersøgelse på omkring 1 år.

Det må altså konstateres, at de initiativer, der indtil nu er taget for at få nedbragt ventelisterne, ikke har medført de ønskede resultater.

For at få tilskud til et høreapparat, der udleveres fra en privat hørklinik, kræves det, at amtskommunen har indgået overenskomst med klinikken. Man kan altså ikke få tilskud til høreapparatet, hvis man vælger behandling på en privat hørklinik, som ikke har indgået overenskomst med amtskommunen.

Det udvalgsarbejde, som skal tage stilling til, hvordan amtskommunen skal inddrage den private sektor, er stadig ikke afsluttet. Der er altså stadig ikke givet retningslinjer for, hvordan amtskommunerne skal træffe aftale med de private klinikker. Derfor er det fortsat umuligt for de privatpraktiserende læger at un-

dersøge hørehæmmede og udlevere høreapparater med tilskud.

Forslagsstillerne ønsker med lovforslaget at tvinge amtskommunerne til at give et kontanttilskud ved anskaffelse af et høreapparat på grundlag af privatpraktiserende audiologers undersøgelse og tilpasning, også selv om den pågældende klinik ikke har indgået overenskomst med amtskommunen. Ved at inddrage den ekstra kapacitet, som findes hos de privatpraktiserende speciallæger, der også er audiologer, og som har audiologisk udstyr, vil ventetiden automatisk nedbringes. Hensigten er, at hørehæmmede frit skal kunne købe høreapparater, hvor de har lyst, når først undersøgelsen og diagnosticeringen er foretaget hos de privatpraktiserende speciallæger. Forslagsstillerne forudsætter, at kun audiologer med den fornødne ekspertise og apparatur til at kunne bedømme personers behov for et høreapparat vil kunne anvise høreapparater.

Den hørehæmmede skal hurtigst muligt have frit forbrugsvalg på samme måde som andre brugere af særligt personlige hjælpemidler. Amtskommunen skal yde tilskud til høreapparatet, selv om den hørehæmmede vælger en anden leverandør end den, amtskommunen normalt bruger. Tilskuddet til høreapparatet ydes på samme måde som tilskud til særligt personlige hjælpemidler. Det vil sige, at tilskuddet skal udgøre det beløb, som amtskommunerne normalt yder i forbindelse med tildelingen af høreapparater. Hvis den hørehæmmede vælger et apparat, der er dyrere, må vedkommende selv betale differencen. Lovforslaget vil derfor ikke have økonomiske konsekvenser for amtskommunerne.

Konkurrencestyrelsen gennemførte i januar 1998 en analyse af høreapparatområdet. Analysen viser, at de ufleksible regler på området medfører, at der ikke er tilstrækkelig konkurrence, og at den gennemsnitlige ventetid i et almindeligt behandlingsforløb på audiologiske afdelinger er steget med godt 2 måneder i perioden fra 1990 til 1996.